

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Fyzikální ústav AV ČR, v. v. i.**, se sídlem Na Slovance 2, Praha 8, zastoupeného JUDr. Karlem Zuskou, advokátem, se sídlem Radlická 3185/1c, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 7, Praha 1, ve věci žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2015, č. j. 3 A 63/2015 – 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal soudní ochrany proti nezákonnému zásahu ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který spatřoval v postupu žalovaného, jímž snížil žalobci dotaci, *in eventum* zrušení rozhodnutí žalovaného označenému „Oznámení o snížení dotace“ ze dne 17. 3. 2014, č. j. MŠMT-19722/2013-6 (dále jen „Oznámení“), *in eventum* navrhl, aby městský soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o rozkladu žalobce podanému proti Oznámení. Žalovaný je ve vztahu k žalobci poskytovatelem dotace, který na základě žádosti žalobce o poskytnutí dotace a v souladu s § 14 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých

souvisejících zákonů (dále jen „rozpočtová pravidla“), vydal rozhodnutí o poskytnutí dotace, na základě něhož je žalobce příjemcem dotace.

[2] V pozdějším přípisu žalobce uvedl, že s ohledem na nejasnost příslušných ustanovení rozpočtových pravidel a nedostatečnou judikaturu v otázkách aplikace § 14e rozpočtových pravidel navrhuje, aby byla vedena dvě řízení - a) řízení o ochraně před nezákonným zásahem, alternativně o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (tj. Oznámení), a b) řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu s tím, že žalovanému bude uložena povinnost rozhodnout o rozkladu, který žalobce podal proti Oznámení.

[3] Městský soud usnesením ze dne 22. 5. 2015, č. j. 3 A 67/2014 - 37, vyloučil žalobu na ochranu proti nečinnosti k samostatnému projednání a v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) ji zamítl. Městský soud nejprve zkoumal, zda byl žalovaný povinen vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, resp. zda měl žalobce na vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení právní nárok. Vyšel z toho, že v době, kdy žalobce podal rozklad proti oznámení o snížení dotace, tj. 7. 4. 2014, stanovil § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel, ve znění účinném do 19. 2. 2015, že na opatření podle odst. 1 až 3 se nevztahují obecné předpisy o správním řízení. To dle městského soudu znamená, že v posuzované věci nebylo možno aplikovat řádné opravné prostředky dle části druhé a třetí zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Městský soud dále zkoumal, zda neexistuje zvláštní úprava zavádějící pro danou věc řádný opravný prostředek, přičemž shledal, že tomu tak není. Za této legislativní situace nezbyvá než konstatovat, že v případě postupu podle § 14e rozpočtových pravidel se jednalo o jednostupňové řízení. Tím je pojmově vyloučena pravomoc odvolacího, resp. rozkladového orgánu rozhodovat o odvolání, resp. rozkladu. Žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného proto nemůže být důvodná.

[4] Dále městský soud konstatoval, že podle § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel „*poskytovatel nemusí vyplatit část dotace, domnívá-li se, že ...*“. Nevypacení části dotace předvídané v citovaném ustanovení fakticky nemůže podle městského soudu znamenat nic jiného, než že se o tuto část původně přiznaná dotace sníží. Nelze se tedy ztotožnit s názorem žalobce, že dotaci lze jen buď odejmout, anebo snížit postupem dle § 44a rozpočtových pravidel. Skutkový základ dané věci je dán citelnější z forem opatření dle § 14e rozpočtových pravidel, tj. opatřením o snížení dotace. Proto v tomto bodě nelze argumentovat tím, že se může jednat jen o dočasné pozastavení výplaty dotace.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spatřoval zejména v tom, že městský soud chybně usoudil, že Oznámení bylo vydáno v mezích § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel, dovodil z tohoto ustanovení pravomoc žalovaného k jeho vydání a nepovažoval je za nicotné. V důsledku toho nesprávně vyhodnotil, že žalovaný není nečinný.

pokračování

[6] Stěžovatel předně zdůraznil, že Oznámení nebylo možno pokládat za opatření ve smyslu § 14e rozpočtových pravidel, neboť takové opatření má vždy jen dočasný charakter, oproti tomu Oznámení působí jako konečné meritorní rozhodnutí a svým charakterem a důsledky se spíše blíží rozhodnutí o odnětí dotace podle § 15 rozpočtových pravidel, na které se vztahuje správní řád a proti němuž je přípustný opravný prostředek. Nesprávný je proto závěr městského soudu, že vydané opatření může mít také charakter konečného meritorního rozhodnutí. Tento závěr městský soud odůvodnil zejména poukazem na správní praxi poskytovatelů dotace. Dle stěžovatele je však právě tato správní praxe žalovaného nezákonná, neboť poskytovatel dotace jakožto správní orgán ve veřejnoprávním vztahu vůči příjemci dotace může činit pouze to, co je zákonem výslovně dovoleno. Závěry městského soudu nekorespondují ani s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. V tomto směru stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2014, č. j. 9 Afs 107/2013 - 26, podle kterého samotné nevyplacení části dotace představuje pozastavení plateb prostředků dotace, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 As 12/2014 - 82, podle kterého je nevyplacení části dotace dle § 14e rozpočtových pravidel předběžným a dočasným opatřením. Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 6. 2015, Pl. ÚS 12/14, považuje opatření podle § 14e za pozastavení výplaty části dotace a dovozuje, že toto ustanovení poskytovateli dotace umožňuje „pozastavit výplatu dotace“ na zákonem nijak neomezenou dobu. Z tohoto jednoznačně vyplývá, že Ústavní soud v žádném případě nepřipouští, aby podle § 14e rozpočtových pravidel mohl poskytovatel dotace rozhodnout o konečném snížení či odnětí části dotace nebo konečném „nevyplacení dotace“.

[7] Stěžovatel upozornil také na znění důvodové zprávy, kterou byl do rozpočtových pravidel včleněn § 14e, podle níž: *„(...) Vzhledem k tomu, že porušení rozpočtové kázně, tzn. zejména neoprávněné použití, je oprávněně konstatovat výlučně územní finanční orgán (§44a odst. 8), může se poskytovatel ve fázi proplácení dotace pouze domnívat, že došlo k porušení rozpočtové kázně a z toho důvodu částku nevyplatit.“* Shodně také důvodová zpráva k novele rozpočtových pravidel účinné ke dni 20. 2. 2015 uvádí, že *„v současné právní úpravě (tzn. dle rozpočtových pravidel ve znění do 19. 2. 2015) není umožněno poskytovateli dotace požadovat po jejím příjemci vrácení této dotace nebo její části, domnívá-li se poskytovatel, že byla porušena pravidla při nakládání s dotací.“* Z hlediska systematického výkladu rozpočtových pravidel je oprávnění poskytovatele zasáhnout s konečnou platností do již přiznané dotace dáno taxativním výčtem podmínek pro tzv. odnětí dotace upravených v § 15 rozpočtových pravidel. Jestliže je opatření podřazeno pod § 14e rozpočtových pravidel a výslovně nepodléhá postupu podle správního řádu, pak jediným možným výkladem charakteru tohoto opatření je ten, že toto opatření nemůže být konečným zásahem do již přiznané dotace, ale pouhým „pozastavením“ s tím, že pravomoc ve věci konečného rozhodnutí přejímá příslušný finanční úřad v řízení podle daňového řádu, tedy v řízení, které opět podléhá právní úpravě zajišťující příjemci dotace plné právo na spravedlivý proces. Pokud by opatření podle § 14e rozpočtových pravidel bylo též konečným rozhodnutím ve věci, pak by zde nemohla obstát zákonem stanovená výlučka postupu podle správního řádu (a potažmo soudního přezkumu).

[8] Vzhledem k tomu, že opatření podle § 14e rozpočtových pravidel nemůže mít charakter konečného rozhodnutí, neměl žalovaný pravomoc k vydání Oznámení. Pravomoc k vydání konečného rozhodnutí o snížení dotace byla svěřena příslušnému

orgánu finanční správy. Městský soud měl proto prohlásit Oznámení za nicotné. Rovněž žalovaný měl podle stěžovatele rozklad vyhodnotit jako podnět k prohlášení nicotnosti, případně byl proti nezákonnému konečnému rozhodnutí ve věci, vydanému mimo rámec § 14e rozpočtových pravidel, přípustný rozklad coby řádný opravný prostředek. V takovém případě měl žalovaný vydat rozhodnutí o rozkladu, kterým by Oznámení zrušil. V opačném případě je nečinný.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s odůvodněním napadeného rozsudku a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval formálními náležitostmi kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[12] Ze spisu vyplynulo, že Oznámení bylo vydáno v souvislosti s čerpáním finančních prostředků z projektu registr. č. CZ.1.05/2.1.00/01.0027 s názvem HiLASE: Nové lasery pro průmysl a výzkum. Žalovaný Oznámení vydal na základě výsledku šetření podezření na nesrovnalost podle zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční kontrole“), a nahradil jím „*Oznámení o pozastavení plateb*“ ze dne 31. 5. 2013, č. P 0027/01/02. Žalovaný Oznámení odůvodnil tím, že ze strany stěžovatele došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných ze zdrojů Evropské unie, neboť stěžovatel postupoval v rozporu s § 6 a § 50 odst. 3 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách. Podle § 6 tohoto zákona je zadavatel povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Zadavatel nesmí omezovat účast v zadávacím řízení těm dodavatelům, kteří mají sídlo nebo místo podnikání v členském státě Evropské unie a ostatních státech, které mají s Českou republikou či Evropskou unií uzavřenu mezinárodní smlouvu zaručující přístup dodavatelů z těchto států k zadávané veřejné zakázce. Podle § 50 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách je veřejný zadavatel povinen omezit rozsah požadované kvalifikace pouze na informace a doklady bezprostředně související s předmětem veřejné zakázky. Že stěžovatel neomezil rozsah požadované kvalifikace pouze na informace a doklady bezprostředně související s předmětem veřejné zakázky, mohlo mít dle žalovaného za následek diskriminační vliv na okruh potencionálních uchazečů.

[13] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že rozsudkem ze dne 17. 12. 2015, č. j. 2 Afs 226/2015 – 39, rozhodoval o obdobné kasační stížnosti (rovněž ve věci stěžovatele), která směřovala také proti zamítavému rozhodnutí soudu, jímž byla

pokračování

posuzována nečinnost žalovaného spočívající v tom, že nerozhodl o rozkladu podaném proti oznámení o snížení dotace. Ve věci sp. zn. 2 Afs 226/2015 bylo v prvním kroku posuzováno to, zda bylo možné pokládat oznámení za opatření vydané podle § 14e rozpočtových pravidel, přestože v něm žalovaný uvedl, že je vydáváno podle § 44a rozpočtových pravidel. Poté, co Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že byly naplněny podmínky pro aplikaci § 14e rozpočtových pravidel, posuzoval pravomoc žalovaného k vydání oznámení o snížení dotace, jakož i možnost brojit proti němu opravným prostředkem. Otázky řešené v nyní souzené věci jsou v podstatné míře shodné, a rovněž stížní argumentace se příliš neodlišuje od toho, čím stěžovatel dokládal důvodnost kasační stížnosti ve věci sp. zn. 2 Afs 226/2015. Za této situace se Nejvyšší správní soud přidržel závěrů již vyslovených a na odůvodnění rozsudku č. j. 2 Afs 226/2015 – 39 přiměřeně odkazuje.

[14] Důvodnost námitek stěžovatele se odvíjí od posouzení povahy oznámení o snížení dotace. Vzhledem k poukazu stěžovatele na konkrétní soudní rozhodnutí a námitku, že závěry městského soudu odporují judikatuře Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, je třeba osvětlit vývoj, kterým tato judikatura ve výkladu opatření vydávaných podle § 14e rozpočtových pravidel prošla. V rozsudku ze dne 6. 3. 2014, č. j. 9 Afs 107/2013 - 26, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že opatření vydávaná podle § 14e rozpočtových pravidel jsou vyloučena ze soudního přezkumu podle § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel a nadto ani samotné nevyplacení části dotace není správním úkonem již proto, že se jedná (toliko) o faktické pozastavení platby. Na druhou stranu Nejvyšší správní soud výslovně zdůraznil, že v posuzované věci ani nebyl § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel bezprostředně ve hře, protože stěžovatel nenapadl žalobně opatření dle § 14e rozpočtových pravidel, ale až poslední dopis žalovaného reagující na jeho výhrady adresované žalovanému poté, když již byla opatření dle § 14e odst. 1 a 2 provedena. To znamená, že otázka povahy oznámení o snížení dotace nebyla právní otázkou nutnou pro posouzení věci.

[15] Následně v obdobné věci vedené pod sp. zn. 2 As 12/2014, ve které tehdejší stěžovatel brojil proti opatření vydanému podle § 14e rozpočtových pravidlech, dospěl druhý senát Nejvyššího správního soudu k názoru o neslučitelnosti omezení soudního přezkumu v § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel s ústavním pořádkem. Proto podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení tohoto ustanovení ve slovech „a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání“. Později svůj návrh v důsledku přijetí novely tohoto ustanovení pozměnil a navrhl, aby Ústavní soud vyslovil, že § 14e odst. 4 zákona o rozpočtových pravidlech, ve znění zákona č. 465/2011 Sb., tj. ve znění účinném od 30. 12. 2011 do 19. 2. 2015, je v části znějící „a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání“ v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Tomuto návrhu Ústavní soud vyhověl nálezem ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14. Mimo jiné uvedl, že „[p]ozastavení výplaty části dotace je přitom rozhodnutím, které se hluboce dotýká právní sféry jejího příjemce. Takové opatření může mít pro něj závažný dopad, neboť může vést ke zmaření celého jeho naplánovaného a dotací podpořeného záměru; případně i ke vzniku jeho odpovědnosti za neschopnost splnit závazek (typicky uhradit cenu objednané věci či služby), k němuž se zavázal, předpokládaje, že finanční prostředky na jeho uhrazení získá z dotace, bez níž je vůbec nemusí mít k dispozici.“ A dále například: „Absence soudního přezkumu pozastavení dotace, tedy nemožnost vydání soudního rozhodnutí, které by deklarovalo protizákonnost postupu poskytovatele dotace, pak tedy též

může znemožnit či ztížit příjemci vymožení škody, která mu nedůvodným rozhodnutím o pozastavení dotace byla způsobena, čímž dojde rovněž k zásahu do jeho vlastnického práva.“

[16] Ústavní soud tak, aniž by se výslovně zabýval povahou správního aktu, kterým je pozastavena dotace, jej označil za rozhodnutí, a především dospěl k závěru, že je v jeho důsledku zasahováno do práv příjemce dotace. Pozastavení výplaty části dotace podle § 14e rozpočtových pravidel je podle Ústavního soudu zásahem do legitimního očekávání příjemce na nabytí majetku, tedy zásahem do práva na ochranu majetku a vlastnického práva, zakotveného v čl. 11 Listiny a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě, a proto jeho soudní přezkum nelze podle čl. 36 odst. 2 Listiny vyloučit. Následně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 As 12/2014 - 82, zrušil příslušné usnesení městského soudu s tím, že úkolem městského soudu v dalším řízení bude po provedení nezbytných procesních kroků posoudit důvodnost všech řádně uplatněných žalobních bodů a také se vypořádat s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě. Je tedy patrné, že v důsledku nálezu Ústavního soudu došlo ke změně pojmání povahy správního aktu vydávaného podle § 14e rozpočtových pravidel. V tomto ohledu neobstojí námitky stěžovatele, který odkazem na znění důvodových zpráv poukazuje na zamýšlené pojetí tohoto institutu. To nemůže být v rozporu s ústavně chráněnými právy a svobodami a ve světle citovaných závěrů Ústavního soudu neobstojí.

[17] Nejvyšší správní soud si je vědom plně hájitelných odlišných stanovisek uplatněných k nálezu Ústavního soudu, ovšem neshledal důvodu, aby se odchýlil od závěrů, ke kterým dospěl ve věci sp. zn. 2 As 12/2014. Vedle toho Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře vyjasnil povahu opatření vydávaného podle § 14e rozpočtových pravidel, a to v souladu s citovaným nálezem Ústavního soudu. Stalo se tak v rozsudku ze dne ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Ans 4/2013 - 44, ve kterém dospěl k závěru, že nevyplacení části dotace v důsledku tvrzeného porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie je činěno úkonem, který je třeba považovat v materiálním smyslu za rozhodnutí. Mimo jiné k tomu uvedl: *„Poskytovatel dotace musí nejprve učinit úvahu a rozhodnout, zda jsou splněny podmínky a může část dotace nevyplatit. Tomu zcela koresponduje poslední věta § 14e odst. 1, podle které poskytovatel přihlédně k závažnosti porušení (pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie) a jeho vlivu na dodržení a cíle dotace. Naposledy uvedené ustanovení jednoznačně stanoví zákonná kritéria, která je třeba zohlednit, pokud se poskytovatel rozhodne dotaci v části nevyplatit. A kde jinde by k takovému zhodnocení mělo dojít než při rozhodování o tom, zda jsou splněny podmínky pro takový postup.“* Pokud stěžovatel uvádí, že závěry městského soudu odporují judikatuře Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, nelze s ním souhlasit.

[18] Nejvyšší správní soud tedy nemůže přisvědčit názoru stěžovatele, že opatření podle § 14e rozpočtových pravidel má vždy jen dočasný charakter. V důsledku toho se nelze ztotožnit ani s navazující argumentací stěžovatele, podle níž žalovaný neměl pravomoc o snížení dotace s konečnou platností rozhodnout. Tato pravomoc byla žalovanému jako poskytovateli dotace dána na základě § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel. Oznámení tedy nelze mít za nicotné pro nedostatek pravomoci žalovaného. Namítal-li stěžovatel, že Oznámení je nicotným i proto, že *„trpí takovými vadami, že jej nelze považovat za řádné*

pokračování

rozhodnutí ve věci“, pak poukazuje opět jen na konečný charakter Oznámení. V tom však vadu Oznámení shledávat nelze.

[19] Pokud stěžovatel uvádí, že měl žalovaný rozhodnout o rozkladu proti Oznámení, pomíjí absenci zákonné úpravy řádných odvolacích prostředků v případě opatření vydaného podle § 14e rozpočtových pravidel v rozhodném znění. Podle § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel platilo, že se na opatření podle odst. 1 až 3 nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Zároveň rozpočtová pravidla ani jiné právní předpisy neobsahovaly úpravu zvláštní, která by nasvědčovala závěru, že je řádný opravný prostředek přípustný. To znamená, že například nároky na odůvodnění oznámení o snížení dotace se odvíjejí podle ust. § 177 odst. 1 správního řádu od základních zásad činnosti správních orgánů uvedených v § 2 až § 8 správního řádu, které se použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje. Zároveň však platí, že analogicky lze základní zásady správního řízení aplikovat pouze výjimečně za účelem vyplňování mezer procesní úpravy, a to ve prospěch ochrany práv účastníků správního řízení. Nelze ovšem vyplňovat mezery jen zdánlivé, tedy specifika řízení, kvůli nimž zákonodárce vyloučil užití obecných předpisů o správním řízení (viz například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publ. pod č. 1865/2009 Sb. NSS). Za situace, kdy pro danou věc neexistuje zákonná úprava řádného opravného prostředku, z ničeho nevyplývá úmysl zákonodárce, aby se řádné opravné prostředky v daném případě uplatnily, a není zřejmé, že se tato procesní odchylka dotýká práv příjemců dotace, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem městského soudu, že řízení podle § 14e rozpočtových pravidel bylo podle rozhodné úpravy koncipováno jako jednostupňové. Teprve v důsledku zákona č. 25/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů, došlo k podřazení institutů § 14e rozpočtových pravidel správnímu řádu. Z výše uvedeného je patrné, že žalovaný neměl rozhodovat o rozkladu stěžovatele, neboť nebyl v pozici rozkladového orgánu, který by tak mohl učinit.

[20] Ze soudního spisu je rovněž patrné, že stěžovatel při podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného zejména z procesní opatrnosti navrhoval několik alternativních variant žalobního petitu. Pro určení žalobního typu není rozhodné, jak žalobce žalobu označil, ale je třeba ji posuzovat podle jejího obsahu, přičemž pro soud je závazný její petit. Pokud by byl mezi obsahem žaloby a navrženým petitem rozpor, popř. byl rozporný samotný petit, bylo by třeba takovou vadu nejprve odstranit (srov. § 37 s. ř. s. a § 43 o. s. ř.). Za situace, kdy došlo k obratu v judikатурním nahlížení na povahu opatření podle § 14e rozpočtových pravidel, zabýval se zdejší soud i otázkou, zda městský soud věnoval dostatečnou pozornost obsahu žaloby a nemohlo dojít k situaci, která by znamenala faktické odeprání soudní ochrany stěžovateli (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 19. 10. 2006, č. j. 6 Aps 2/2005 - 60, a ze dne 9. 7. 2009, č. j. 7 Aps 2/2009 - 197).

[21] V posuzované věci ovšem k žádnému pochybení, které by stěžovatele připravilo o možnost brojit soudní cestou proti rozhodnutí žalovaného, nedošlo. Vedle řízení o žalobě proti nečinnosti, v němž byl vydán napadený rozsudek, vedl městský soud dále i

řízení proti Oznámení žalovaného, neboť je právě s ohledem na citovanou judikaturu posoudil jako rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Rozsudkem ze dne 14. 9. 2015, č. j. 3 A 67/2014 – 66, který (dle informací volně dostupných z <http://infosoud.justice.cz>) nabyl právní moci dne 13. 10. 2015, městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[22] Z výše uvedeného vyplývá, že Oznámení nepředstavuje nicotný akt, neboť k jeho vydání byl žalovaný oprávněn na základě § 14e rozpočtových pravidel. Jedná se o rozhodnutí správního orgánu vydané v jednostupňovém řízení bez řádného opravného prostředku, tudíž městský soud správně zamítl žalobu na nečinnost žalovaného. Postupem městského soudu nedošlo ani k odepření spravedlnosti stěžovateli, neboť ten se mohl proti oznámení o snížení dotace bránit žalobou ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud tak nezjistil, že by byl napadený rozsudek nezákonný, ani že by se městský soud dopustil namítaných pochybení. Kasační stížnost je proto nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Protože Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu netrpí namítanou vadou, kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému, který by jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti nárok na náhradu nákladů tohoto řízení zásadně měl, se tato náhrada nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu